

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὕπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 20. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 20

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο χωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἀπο-
πολὴ. Ἦθελε νὰ πάη μόνος του στὸν
τάφο τοῦ Αὐτοκράτορος.

Δυὸ ἀγγλικά μίλλια χῶρίζαν τὸ
Ἰδγκ-γούντ, τὸ ἐρημικὸ μέρος, ὅπου
ὁ Ναπολέων, τώρα καὶ εἴκοσι χρόνια,

κοιμόταν τὸν τελευταῖο ὕπνο.
Κι' ὁ Καρδινιὰν ἐφθασε ἐκεῖ,
κουμπώντας στὸ χέρι τῆς κα-
λῆς Ἀγγλίδας.

Στὸ ριζοδοῦνι ἀκριβῶς φά-
νηκαν μερικὰ δεντράκια, πεύκα
καὶ ἱτιές.

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ἡ μὲς
Μαίρη.

Ὁ συνταγματάρχης ἔδγαλε
ἀμέσως τὸ καπέλλο καὶ γονά-
τισε τῶνα πόδι. Δέκα φορές
νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε
καὶ δέκα φορές ἡ θέλησή του
τὸν συγκράτησε.

Κοίταξε ὦρα πολλὴ αὐτὰ
τὰ μέρη, ὅπου τόσες φορές τὸν
εἶχε μεταφέρει ἡ φαντασία
του.

Ὁ τάφος τοῦ Ναπολέοντος
ἦταν λιτότατος. Τρεῖς μόνο
πλάκες, μαυρισμένες ἀπ' τὴν
ὕγρασία, στὸ ἴδιο σχεδὸν ἐπί-
τεδο μὲ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ
εἰδάφους.

Μιὰ σιδερένια γρίλλια χωρὶς
πόρτα ἔζωνε τὶς πλάκες. Ἀπ'
τὶς δυὸ ψηλές ἱτιές ποῦ ἐσκία-
ζαν ἄλλοτε τὸν τάφο, μόνον
ἡ μιὰ ἐπιζοῦσε.

Ἀπ' τὰνθη ποῦχε φυτέψει
ἡ κοντέσσα Μπερτράν, τίποτα
δὲν ὑπῆρχε τώρα πιά. Μὰ ἡ
γυναίκα τοῦ Ἀγγλοῦ διοικη-
τοῦ ποῦχε διαδεχθῇ τὸν Λόου,
εἶχε φυτέψει μιὰ σειρὰ ἀπὸ

κυπαρίσια, ποὺ τὰ περιστοιχίζαν κάγ-
γελα ἀπὸ κομμένους κλάδους. Σὲ μιὰν
ἄκρη βρισκόταν τὸ καλυβάκι ὅπου
ἔμενε ὁ ἄγγελος στρατιώτης ποῦ φύλαγε
τὸν τάφο.

Τὸ νὰ σὰς περιγράψω ποιὲς σκέψεις
ἐγέμισαν τὴν καρδιά τοῦ παλιοῦ στρα-
τιωτικοῦ, στὴ μακρινὴ αὐτὴ γωνία
τῆς γῆς, τὸ νὰ σὰς ἀπαριθμήσω τὶς
ἀναμνήσεις ποὺ πρόβαλαν στὴν ψυχὴ
του καὶ τὸν ἐγέμισαν βαθιὰ συγκίνηση,
θὰ ἰσοδυναμοῦσε νὰ σὰς διηγηθῶ ἀπ'
τὴν ἀρχὴ ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς
ζωῆς του, ποὺ σὰς εἶναι ἤδη γνωστές.

«Ὁ συνταγματάρχης κοίταξε ὦρα πολλὴ αὐτὰ τὰ μέρη...»
(Σελ. 158, στ. α')

Κοίταξε ὦρα πολλὴ τὶς μαῦρες πλά-
κες. Τίποτε δὲν ἦταν γραμμένο 'κεῖ
πάνω κι' ὅμως τὰ μάτια του δὲν ξεκολ-
λοῦσαν.

Τίποτα δὲν ἦταν γραμμένο, γιατί
δταν οἱ σύντροφοι τῶν τελευταίων
ἡμερῶν τοῦ Ναπολέοντος, θέλησαν νὰ
χαράξουν στὸν τάφο του τὴν ἀπλὴ ἐπι-
γραφή:

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ὁ Λόου δὲν τὸ ἐπέτρεψε, λέγοντας
ὅτι ὁ μόνος τίτλος τοῦ νεκροῦ ἦταν
«στρατηγός» καὶ τὸ μόνον ὄνομά του
«Βοναπάρτης».

Ὁ δήμιος αὐτὸς δὲν παρα-
δεχόταν, βλέπετε, ὅτι τὸνομα
«Ναπολέον» εἶχε διατρέξει
γεμάτο δόξα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
τὴν Εὐρώπη. Μὰ ἡ διαγωγή
τοῦ ἀποδοκιμάσθηκε καὶ στὴν
ἴδια τὴν Ἀγγλίαν. Κι' ἔταν
στὰ 1822, ὁ κόντες Δελακάς
τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιον
στὰ μούτρα, δηλαδὴ τοῦκαμε
τὴν πὶδ ὕβριστικὴ προσβολὴ
ποῦ γίνεται, ὁ Λόου περιορί-
στηκε νὰ καταφύγῃ στὴν Ἀγ-
γλικὴ Δικαιοσύνη. Οἱ Ἀγγλοὶ
ἀξιωματικοὶ θεώρησαν αὐτὴ
τὴ στάση τόσο μικροπρεπὴ,
ὥστε τὸν ἐδιώξαν ἀσχημα ἀπ'
τῆ στρατιωτικῆς Δέσχης κι'
ἀπ' τὸ σύνταγμα ὅπου ὤπη-
ρετοῦσε.

Ἐπαύρνε νύχτα πιά δταν ὁ
συνταγματάρχης ἐπέισθη ἀπὸ
τὴν μὲς Μαίρη Μάλκομπ νὰ
γυρίσῃ πάλι στὸ σπιτάκι τοῦ
Μπριάρ. Τὰ πόδια του δὲν
βαστοῦσαν νὰ πᾶνε ὡς τὸ
Γζαλίμς-Τάουν.

Ὁ γέρο-Μάλκομπ τᾶχασε
δταν εἶδε τὴν ἀλλαγμένη φυσι-
ογνωμία τοῦ συνταγματάρχη.
Τὸν παρακάλεσε νὰ δεχθῇ τὴ
φιλοξενία του κι' ὁ Καρδινιὰν
ἔπεσε ἀποκαμωμένος στὸ κρεβ-
βάτι ποῦ τοῦ ἐτοίμασαν.

Ὁ ὕπνος του ἦταν ἀνήσυ-
χος καὶ τὸν βασάνιζαν ἐφιάλ

τες και παραισθήσεις. Μά κατά το βράδυ της άλλης ημέρας, αποχαιρέτησε τους αγαθούς Άγγλους και τόβαλε πάλι για τον Τάφο. Είχε πάντα στο νου του ότι η εργασία θάρχιζε νωρίς, όπως τούχε πει ο Μπερτράν.

Πρώτος-πρώτος έφθασε. Μόνο ένα απόσπασμα άγγλικού μηχανικού μ' επί κεφαλής το λοχαγό 'Αλεξάντερ, βρισκόταν εκεί. Ψιλή βροχούλα έπερτε αδιάκοπα κι' η σελήνη ήταν σκεπασμένη. Ο Καρδινιάκ κάθισε σε μιὰ πέτρα κοντά στα κάγκελα, κρατώντας το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του.

Στις 11 ήρθε ο αντιπρόσωπος του Βασιλιά, ο Δεσαμπώ, με τους άξιωματικούς της «Μπέλ-Πούλ», τον βαρώνο Κουρκιό και τον ιερέα της φρεγάτας Κοκερώ.

Η εργασία άρχισε άμέσως με το φως των δαυλίων. Χρειάστηκε ώρα πολλή και κόπο. Γιατί όταν έσκησαν τις πλάκες κι' έβγαλαν πέντε πόδια χώμα, οι εργάτες βρήκαν ένα στερεό χτίσιμο, που χρειαζότανε να το σηκώσουν πέτρα με πέτρα. Στις πέντε το πρωί κατόρθωσαν να σηκώσουν μιὰ νέα πλάκα που βρισκόταν κάτω από το χτίσιμο και τότε φάνηκε το φέρετρο, καμωμένο από ξύλο άκαζού.

Όλοι μ' έν αυθόρμητο κίνημα έβγαλαν τα καπέλλα των.

Ο συνταγματάρχης έσκυψε πάνω στο λάκκο.

Όσοσο ή βροχή είχε δυναμώσει. Οι Γάλλοι και άλλοι άπεσταλμένοι πήγαν να βάλουν τις στολές τους. Μιά σειρά στρατιωτών παρατάχθηκε σε τρόπο ώστε ν' απομακρύνει τους περιέργους.

Στις έννιά το πρωί το φέρετρο βρισκόταν στην επιφάνεια. Δώδεκα άλλοι στρατιώτες τόφεραν σε μιὰ γειτονική σκηνή.

Το ξύλο ήταν σχεδόν φαγωμένο από την ύγρασία. Πριόνισαν το σκέπασμα και φάνηκε άθικτο το μολυβένιο φέρετρο, που βρισκόταν μέσα στο πρώτο.

Μέσα σ' αυτό βρισκόταν και τρίτο φέρετρο από άκαζού. Τάνοιξαν κι' αυτό κι' έβγαλαν ένα φέρετρο από λευκοσίδηρο, έντελώς άπείραχτο: ήταν το τελευταίο.

Μέσα σε νεκρική σιγή, οι εργάτες ανασήκωσαν το σκέπασμα του τελευταίου αυτού φερέτρου.

Φάνηκε ο Αυτοκράτωρ.

Είχε διατηρηθή θαυμάσια κι' άναγνωρίζονταν άμέσως, με το μεγάλο κεφάλι του, το πλατύ κι' άνυψωμένο μέτωπό του, τα λεπτά του χείλη και το πηγούνι που δειχνε τόση θέληση.

— «Ω, είν' αυτός, αυτός! Ψιθύρισε ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ με τρεμουλιαστή φωνή.

Ο Ναπολέων φορούσε στολή συνταγματάρχου των κυνηγών της Φρου-

ράς. Το καπέλλο του, τοποθετημένο πλάγια στα πόδια του είχε κατακαθήσει, μά δεν είχε χαλάσει. Η πλάκα του Δεγεώνος της τιμής είχε λιγάκι μαυρίσει. Μά οι έπωμίδες ήταν ακόμη χρυσές. Το μεγάλο κορδόνι του Δεγεώνος της τιμής ποδγαίνει κάτω απ' το πράσινο χιτώνιο, ήταν ακόμη κατακόκκινο. Δίπλα στα πόδια έν' άσημένιο κουτί έκλεινε την καρδιά του κι' ένα άλλο το στομάχι του.

Ήταν ο Ναπολέων. Ο Ναπολέων νεκρός, αλλά όχι φθαρμένος. Και άντικρύζοντας Έκείνον, που τους είχε οδηγήσει από δόξα σε δόξα κι' από θρίαμβο σε θρίαμβο, όλοι οι Γάλλοι έξέπασαν μονομιᾶς σε λυγμούς.

— Τώρα που τον είδα, άς πεθάνω πιά! είπε ο Καρδινιάκ στ' αυτό του Μπερτράν.

Σε μιὰ ώρα, το λείψανο, με άπειρες προφυλάξεις, είχε τοποθετηθή μέσα σε ένα μολυβένιο φέρετρο πουχ' έρθει επίτηδες από τη Γαλλία. Στο σκέπασμά του ήταν καμωμένη με χρυσά γράμματα ή έπιγραφή:

ΝΑΠΟΛΕΩΝ
Αυτοκράτωρ και Βασιλεύς
Πέθανε στην Άγία Ελένη
5 Μαΐου 1821

Το μολυβένιο φέρετρο τοποθετήθηκε σ' έναν εδένινο σαρκοφάγο κι' ή πένθιμη συνοδεία διευθύνθηκε προς το λιμάνι. Στρατεύματα βάζιζαν δεξιά και αριστερά και μπρός πήγαινε ή μουσική του έθελοντικού σώματος του νησιού.

Στην αποβάθρα περίμενε ο πρίγκιψ Ζουανβίλ και κει δέχθηκε έν όνόματι της Γαλλίας τα λείψανα Έκείνου που υπήρξε ο Αυτοκράτωρ των Γάλλων.

Τη στιγμή εκείνη το «Μπέλ-Πούλ» κι' ή «Φαβορίτα» χαιρέτησαν με κανονιές, ένω την ίδια στιγμή χαιρετούσαν και τα πυροβολεία των Άγγλικών φρουρών.

Ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ, μαζεύοντας όλες του τις δυνάμεις, μπόρεσε να περάσει κι' αυτό το διάστημα, άκουμπώντας στο μπράτσο του νεαρού Άρθούρου Μπερτράν.

Μά όταν κατέβασαν το φέρετρο στη βάρκα του πρίγκιπος Ζουανβίλ με την τριχρωμή Γαλλική σημαία, οι δυνάμεις του γέρου σώθηκαν. Είδε τα πράγματα να γυρίζουν γύρω του και πριν ο γιός του Μπερτράν προφθάσει να τον κρατήσει, σωριάστηκε ανάλστητος στην προκυμάλια.

Ο στρατηγός Μπερτράν είδε τι είχε συμβή. Είπε δυο λόγια στον κυβερνήτη της «Φαβορίτας» και σε λίγο ο συνταγματάρχης βρισκόταν στην κορβέττα ανάλστητος ακόμη.

Δέν άκουσε τα ταμπούρλα και τις σάλπιγγες που χαιρέτησαν το φέρετρο όταν έφθασε στο κατάστρωμα του

«Μπέλ-Πούλ». Δέν είδε τις τιμές που απέδωκε το πλήρωμα. Ούτε και μπόρεσε, στο μακρύ αυτό ταξίδι, να φυλάξει ήμω τα λίγα χιλιόμετρα που Τόν περιόρουν απ' τον στερνό του τάφο!...

Ό πυρετός που τον βασάνιζε αδιάκοπα, δέν τον άφησε να συμμεριστεί τις άγωνίες των Γάλλων άξιωματικών που πλέοντας, έμαθαν ότι εξ αιτίας των Άνατολικών πραγμάτων, ο Άγγλογαλικός πόλεμος ήταν άφευκτος, κι' ήτοιτοιμοι σε κάθε στιγμή ν' άρχισουν ναυμαχία και να υπερασπίσουν το πολυτιμο φορτίο του καραβιού, και στη ανάγκη να καταποντισθούν μαζί του στα βάθη του Ώκεανού.

Στις 15 Οκτωβρίου 1815 ο Ναπολέων έφθανε αϊχμάλωτος στην Άγία Ελένη και στις 15 Οκτωβρίου 1840 άφινε τον όρμο της Άγγλικής αποικίας γυρίζοντας θριαμβευτικά στην πατρίδα του.

Στις 30 Νοεμβρίου το «Μπέλ-Πούλ» άγκυροβολούσε στο Χερσούργο και το φέρετρο επιβιβαζόταν σ' ένα ποταμόπλοιο, που απ' τον Σηκουάνα τόφερνε στο Παρίσι.

Ο πυρετός του συνταγματάρχης Καρδινιάκ είχε πέσει κι' ο γέρος στρατιωτικός μπήκε στην ταξιδιωτική άμαξά που πήγαινε στο Παρίσι. Ήθελε να φθάσει πριν απ' τον κύριό του, να βάλει τη στολή του και να τον υποδεχθή σε στάση προσοχής, όπως άλλοτε στο Κεραμεικό που είχε το πρόσταγμα της τιμητικής παράταξης.

Το ταξίδι αυτό τόχε ξανακάμει στο 1802, μόλις θγήκε απ' τις πλωτές Άγγλικές φυλακές. Τότε ήταν νέος, γεμάτος φωτιά, κι' έδλεπε μπρός του το μέλλον ρόδινο.

Έφθασε στο Παρίσι, φοβερά άποκαμωμένος. Όταν ή Λίζα τον είδε χλωμό, ισχνό, με χέρια τρεμάμενα και κυρτωμένο, τον άγκάλιασε άφίνοντας μιὰ φωνή άπελπισίης.

Μά τα μάτια του παλιού άξιωματικού έλαμπαν, γιατί οι παλαιοί ένθουςιασμοί που του είχαν ξυπνήσει οι συγκινήσεις της Άγίας Ελένης, είχαν άναζωογονήσει κάπως την ψυχή του.

Φίλησε τρυφερά την αγαπημένη του γυναίκα και με το ύφος εκείνο, με το όποιο της άνήγγελλε άλλοτε την άνοχώρησή του για την Αυστρία ή τη Πολωνία:

— Έρχεται! της είπε. Έτοιμάσου τη μεγάλη μου στολή. Θάμαι απ' το πρώτους που θα Τόν ακολουθήσουν στη θέση της Φρουράς Του!

Μά στην κατάσταση που είσα καλέ μου Γιάννη, δέν θα μπόρεσες ακολουθήσης, απάντησε ή καίμενη Λίζα πλέκοντας με λύπη τα δάχτυλά.

Έκείνος άνορθώθηκε με φλόγα θεάσεως στα μάτια.

— Έκαμα όκτώ χιλιάδες λεύγες για Τόν Ξαναβρώ και δέν θα μπόρεσω να κάμω τα λίγα χιλιόμετρα που Τόν περιόρουν απ' τον στερνό του τάφο!...

Όστερα έπεσε σε σκέψεις.

— Άραγε που θα Τόν βάλουν;

— Νά, πάρε, διάδασε, του είπε ή γυναίκα του δίνοντάς του τον «Μηνύγρα» της 12 Μαΐου, που είχε το λόγο του ύπουργού των Έσωτερικών στη βουλή. Ο συνταγματάρχης διάδασε δυατά την περικοπή:

«Τα λείψανα του Ναπολέοντος θ' αποτεθούν στο μέγαρο των Απομάχων. Άποκαλυπτήρια του Μνημείου που θα δέν δεχθή για πάντα, θα γίνουν μ' επίσημη τελετή.

Για τα θεία αυτά λείψανα χρειάζεται τόπος άναπαύσεως εξαγιασμένος και γαλήνιος, όπου να μπόρουν να τα επισκέπτονται όλοι όσοι σέβονται τη δόξα και τη μεγαλοφυΐα, το μεγαλείο και τη δυστυχία.

Η Τέχνη θ' άνυψώσει πάνω στον τάφο Τον ένα μνημείο άντάξιο, αν είναι δυνατό ποτέ αυτό, του όνόματος που ή χαραχθή άπάνω του. Στο μνημείο αυτό χρειάζεται όμορφα άπλή κι' επιβλητική, μεγάλες κι' άδρες γραμμές και το σύνολο πρέπει νάχη την όψη της ακλόνητης στερεότητας, που καταρρνει την επίδραση του χρόνου. Στο Ναπολέοντα χρειάζεται μνημείο άφθαρτο όπως κι' ή μνήμη του».

— Όμορφα λόγια! είπε ο συνταγματάρχης τελειώνοντας το διάβασμα. Θα μαζέψω τις δυνάμεις μου και όταν θάρθει εκείνη ή μέρα, θάμαι έτοιμος. Κι' όμως ή τύχη του φύλαγε μιὰ μεγάλη χαρά. Σε τρεις μέρες ο Γιάννης κι' ο Έρρίκος έφθασαν ξαφνικά στο σπίτι.

Ήξεραν την επιθυμία του πατέρα τους, είχαν μάθει την άνακομιδή των λειψάνων και κατάφεραν να βρσκονται την όρισμένη ήμέρα στο Παρίσι.

Μά ή μεγάλη χαρά τους έσβυσε και το γέλιο τους πάγωσε, όταν αντίκρυσαν το γέρο πουχαν άφήσει γέρο και ίσιο ακόμη, και τον είδαν έτσι κυρτωμένο και χλωμό. Του κάκου θέλησαν να του κρύψουν τη θλιβερή τους έντύπωση.

Έκείνος τη διάβασε σε ά πρόσωπά τους. Μά δέν ήταν άνθρωπος που ζούσε με αυταπάτες κι' είχε ιδεί πολλές φορές από κοντά τον θάνατο, ώστε να μη τον φοβάται. Μάντευσε τις θλιβερές σκέψεις τους κι' είπε:

— Μιλάτε λευθερα, παιδιά μου, και μείνετε ήσυχoi. Την ήμέρα εκείνη θα μπόρω ακόμη να στέκομαι στα πόδια μου. Σηριγμένος άπάνω σας, θα Τόν ακολουθήσω όπου κι' άν πάει. Όστερα στους όρισμούς του Θεού!...

— Έφθασε τέλος ή μεγάλη ήμέρα κι' *

Έφθασε τέλος ή μεγάλη ήμέρα κι' *

Έφθασε τέλος ή μεγάλη ήμέρα κι' *

Έφθασε τέλος ή μεγάλη ήμέρα κι' *

όλο το Παρίσι ξύπνησε γεμάτο συγκίνηση, για να χαιρέτηση για τελευταία φορά τον Ναπολέοντα.

Δέν θα σάς περιγράψω την πρωτοφανή συρροή του κόσμου, τη μεγαλοπρέπεια του φερέτρου, τα είκοσι άσημοστόλιστα άλογα που το έσερναν, την

έξαιρετική έπισημότητα της πομπής, μ' ένα λόγο τη μοναδική για τον κόσμο τελετή. Τέτοια θεάματα δέν τυχαίνουν ούτ' ένα κάθε χίλια χρόνια, γιατί δέν παρυσιάζεται κάθε δέκα αιώνες κι' ένας άνθρωπος τόσο μεγάλος, ώστε να τάξει.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Γ'.

Η παγωμένη μονοκιά

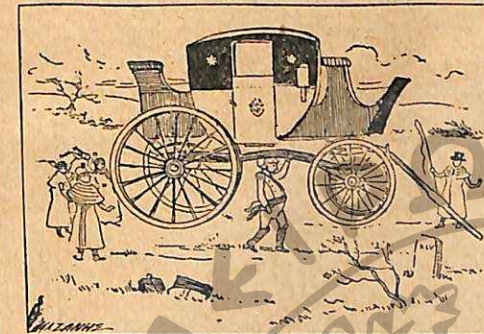
Ο βαρώνος Μυγκάουζεν εξακολουθεί την εξιστόρηση των συμβάντων του στη Ρωσία:

Τέλος πάντων, λέει, έγινε ειρήνη με την Τουρκία, οι αϊχμάλωτοι όλοι ελευθερώθηκαν κι' εγώ μπόρεσα τότε νάφήσω τα μελίσσια του Σουλτάνου και να γυρίσω στην Πετρούπολη.

Ήταν στην καρδιά του χειμώνα και ταξίδευα με κλειστό άμαξι. Σ' ένα δρόμο στενό, είπα στον άμαξά να σαλπίση δυνατά, για νάκούσουν οι άλλοι ταξιδιώτες και νάποφύγουμε έτσι καμιά δυσάρεστη συνάντηση στο δρόμο εκείνον που δέν χωρούσε δυο άμαξία. Ο άμαξάς πήρε το κόρνο του, τόβαλε στο στόμα κι' άρχισε να φυσά μ' όλη του τη δύναμη. Άλλά ο παραμικρός ήχος δέν έβγαίνει από το όργανο!

Αυτό ήταν άνεξήγητο. Είχε χαλάσει το κόρνο; ο άμαξάς δέν ήξερε να το μεταχειριστή; Άλλά όχι. Και το κόρνο φαινόταν γερό κι' ο άμαξάς έλεγε πως μπόρουμε να παίξω μ' αυτό, όχι μόνο τα συνειδημένα μικρά σαλπίσματα, αλλά κι' όλάκερη μουσική. Και, για να το άποδείξη, δοκίμασε πάλι, — μά και πάλι χωρίς άποτέλεσμα!

Προχωρήσαμε έτσι στα βουβά. Και να σε λίγο κείνο που φοβόμαστε: «Εν'

άλλο άμαξι παρουσιάστηκε απ' άντίκρου και μās έφραξε το δρόμο. Ούτε δεξιά μπόρούσαμε να κάμουμε, γιατί ήταν χωράφια πιο χαμηλά απ' το δρόμο, ούτε αριστερά, γιατί ήταν βουνό, ούτε μπροστά!

Εδνυχώς ήμουν δυνατός. Κατέβηκα απ' τ' άμαξι, είπα του άμαξά να κατεβή και να ξεψήψω τ' άλογα και, αφού άλαφρώθηκε έτσι τ' άμαξι, πήγα από κάτω, το σηκώσα με τα χέρια μου και το φορτώθηκε στο κεφάλι μου. Έτσι φορτωμένος, πήδησα στα χωράφια. Τ' άλογα κι' ο άμαξάς τραβήχτηκαν στην άκρη. Μπόρεσε τότε να περάσει τ' άλλο άμαξι. Κι' αφού έφυγε αυτό, εγώ, με το δικό μου πάντα στο κεφάλι, ξαναβήκα στο δρόμο, — κι' αυτό το πήδημα προς τα πάνω ήταν πολύ πιο δύσκολο από τ' άλλο προς τα κάτω, το κατάφερα όμως, — άφησα χάμω τ' άμαξι, ο άμαξάς έβγαλε πάλι τ' άλογα κι' εξακολουθήσαμε όρατα το ταξίδι μας.

Το βράδυ, φτάσαμε σ' ένα χωριό και μπήκαμε να κοιμηθούμε σ' ένα χάνι. Καθήσαμε στη σάλα να πάρουμε πρώτα το τσάι μας. Ο άμαξάς μου, που τον έβαλα να καθήση άντίκρου μου, είχε κοεμάσει το κόρνο του σ' ένα κορμί κοντά στο τζάκι. Άξαφνα άκούμε: Ταρά, ταρά, τ' άμαξι, τ' άμαξι!... Κοιτάζουμε να ιδούμε ποιος έπαιζε κόρνο, και βλέπουμε πως το κοεμασμένο όργανο έπαιζε μόναχο του! Τότε εξηγήσαμε γιατί προηύτερα, στο δρόμο, που το φυσούσε ο άμαξάς, δέν άκουγόταν κανένας ήχος!

Απ' το πολύ κρύο, οι νότιες που του φυσούσε, επάγωναν πριν βγούν έξω κι' έμεναν μέσα στο σωλήνα του οργάνου. Άλλ' άμα το κόρνο ζεσταθήκε κεί κοντά στο τζάκι, οι νότιες ξεπάγωσαν, βγήκαν κι' άκούστηκαν καθαρές, δυνατές κι' όρατες, όπως είχαν φυσηθή απ' τον μουσικό άμαξά!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Δαγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ τὸ πρῶτο τεύχος τῆς «Φιλοτέλειας», τοῦ περιοδικοῦ τῶν Γραμματοσήμων, πού ἔδωρε, καθὼς ξέρετε, ὁ παλιός μας φίλος κ. Σ. Ι. Μακρυμύχας. Τί κομψό πού εἶναι! Μά τὴν ἀλήθεια δὲν τὸ ξεχωρίζεις ἀπὸ εὐρωπαϊκό. Κι' ἡ ὅλη του πολὺ καλὴ, διαλεγμένη καὶ γραμμένη σὲ τρόπο πού νὰ τὴ διαβάξουν εὐχάριστα καὶ μὴ γραμματοσημόφιλοι. Ἀλλὰ σὰν εἰδικὸ περιοδικό, ὄργανο «τῶν ἐν Ἑλλάδι γραμματοσημοφίλων», τὸ συσταίνω προπάντων σ' ὅσους ἔχουν τὴν ὥρα καὶ τὴν ὀφείλη μανία νὰ μαζεῦουν γραμματόσημα καὶ νὰ κάνουν συλλογές. Θὰ βρίσκουν στὴ «Φιλοτέλεια» ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά τους: δειγματοδείγματα, πληροφορίες, τιμοκαταλόγους, διευθύνσεις, ἀγγελίες καὶ καθέξης. Καὶ θάχουν, στὴ γλώσσα τους, ἕνα βοήθημα ἀναγκαῖο, ἀπαραίτητο, πού πρῶτη φορά, ἂν δὲν σφάλω, βγαίνει τόσοςτέλειο στὴν Ἑλλάδα.

Ἐδιάδασα κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ τεύχος κι' ἔμαθα ἕνα σωρὸ περιεργὰ κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα. Π: χ: ὅτι οἱ συλλέκτες γραμματοσήμων, ε' ὅλο τὸν κόσμος, λογαριάζονται σήμερον σὲ 2,500,000, ἐνῶ πρὸ ἐξήντα ἐτῶν δὲν ἦταν παρὰ λίγες μόνο χιλιάδες. Πόσο ξαπλώθηκε ἡ φιλοτέλεια! Κι' οἱ συλλέκτες αὐτοὶ εἶναι μικροὶ καὶ μεγάλοι, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, καὶ βασιλιάδες ἀκόμα. Νά, ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Β' μαζεῖ γραμματόσημα ἀπὸ τότε πού ἦταν ἀκόμα Πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας· ἐπίσης ὁ νέος βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου Φουὰτ ὁ Α', ὁ διάδοχος τοῦ Βελγίου κι' ὁ διάδοχος τῆς Σουηδίας.

Ἐμαθα ἀκόμη ὅτι ὁ «Φιλικάρω», μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρότερες γαλλικὲς ἐφημερίδες, ὅταν ἐγκαινίασε μιὰ στήλη γιὰ τὴ φιλοτελικὴ κίνηση, ἔγραψε ὅτι «θεωροῦσε καθήκον νὰ υποστηρίξῃ τὴ Φιλοτέλεια, τὴν ἀπαράμιλλη αὐτὴ παιδαγωγὸν πού διδάσκει παίζοντας καὶ δίνει στοὺς πιστοὺς τῆς τῆ συνήθεια τῆς τάξης καὶ τῆς ἐργασίας». Μά καὶ στὴν Ἑλβετία, κάποιος σύμβουλος τῆς Ὁμοσπονδίας, μιλώντας στὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθεσῆς Γραμματοσήμων τοῦ 1914, εἶπε ὅτι ὁποῖος μαζεῖ γραμματόσημα, «σπουδάζει τὴν ἐξέλιξη τῶν λαῶν καὶ τὴν ἱστορίαν» κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀσχολία «πού νὰ καλλιεργῇ μὲ τέτοιον τρόπο τὴν ψυχὴ καὶ τὸ

πνεῦμα, συνδυάζοντας τὴ διασκέδαση μὲ τὴ σοβαρὴ ἐργασία».

Ἐμαθα ἀκόμη ὅτι ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων τοῦ κόντε Φερράρη, πού θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος συλλέκτης τοῦ κόσμου, —μιὰ θαυμαστὰ συλλογὴ πού πουλιέται σὲ δημοπρασία κατὰ τμήματα, —ἔδωσε ὥς τώρα δεκάξη περίπου ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα καὶ θὰ δώσῃ ἀκόμα πολλὰ! Καί, —τὸ σπουδαιότερο πού ἔμαθα, —ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα, καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα, τὰ παλιά, μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι τοῦ Ἑρμοῦ, ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὶς προτιμήσεις τοῦ φιλοτελικοῦ κόσμου, κατέχουν τὴν πρώτη ἴσως θέση στὶς συλλογὰς καὶ στὸ ἐμπόριο κι' εἶναι καθαυτὸ περιζήτητα «γιὰ τὸν ἀπλὸ ἀρχαϊκὸν τοῦς διάκοσμο, γιὰ τοὺς ἀπαράμιλλους χρωματισμοὺς τοὺς καὶ γιὰ τὴν ἀριστουργηματικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τοὺς». Ἐνὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Φιλοτελικῆς «ἐπιστήμης» εἶναι κι' ἡ κατάταξις τους καὶ πολλὰ βιβλία γράφτηκαν γιὰ τὸν καλύτερον τρόπο πού πρέπει νὰ τοποθετοῦνται στὶς συλλογὰς τὰ πρῶτα αὐτὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα!

Οἱ δύο τελευταῖες πληροφορίες, —γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῆς συλλογῆς τοῦ Φερράρη καὶ γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἑλληνικῶν γραμματοσήμων, —μ' ἔκαμαν νὰ θυμηθῶ τὴν παλιά μου συλλογὴ καὶ νὰ μετανόησω πού τὴν πούλησα τότε... γιὰ λίγες ἴσως καραμέλες. Τί ἀνόητος! Μά θάμουν πλούσιος ἂν τὴν εἶχα σήμερον· γιὰτὶ ἀκριβῶς τὰ περισσότερὰ τῆς γραμματόσημα ἦταν ἀπὸ τὰ παλιά ἐκεῖνα τὰ «περιζήτητα». Κι' ὅχι μόνο Ἑλληνικὰ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἰονίου Κράτους, —τῆς Ἑπτανήσου δηλαδὴ πού τὴν εἶχαν τότε οἱ Ἀγγλοὶ, —καὶ τοῦ Παπικοῦ Κράτους, —δηλαδὴ τῆς Ρώμης πρὶν ἐνωθῇ μὲ τὴν ἄλλην Ἰταλία, —καὶ τῆς Σαρδηνίας πού ἀποτελοῦσε ἐπίσης βασιλεῖο χωριστό, καὶ τῆς Πολωνίας, καὶ τῶν ἄλλων Κρατῶν πού δὲν ὑπάρχουν σήμερον ἢ δὲν ὑπῆρχαν πολὺν καιρὸ καὶ ξανάγειναν, ὅπως ἡ Πολωνία. Ἦμουν, βλέπετε, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους συλλέκτες, —ἀπὸ τὶς λίγες χιλιάδες πού ἦταν τότε στὸν κόσμον, κι' ὅχι ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἑκατομμύρια, —κι' ἔβλεπα μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μαζέψω κι' ἐγὼ γραμματόσημα καὶ νὰ τὰ κολήσω σ' ἕνα τετράδιο, ὅπως ἔδλεπα νὰ κάνουν κι' ἄλλα παιδιὰ στὸ Σχολεῖο, τὸ πρῶτο πού σκέφθηκα ἦταν νὰ λαφυραγωγῇ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ πατέρα μου, τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ θεοῦ μου.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τί βρήκα στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν παλιῶν οἰκογενειακῶν, φιλικῶν ἢ ἐμπορικῶν γραμμάτων, πού τὰ περισσότερα, ἀπὸ χρόνια, ἦταν στιβαγμένα σὲ κάτι

μεγάλα κουτιά, στὴ σοφίτα. Πῶς τὰ θυμοῦμαι! Καὶ τὰ περισσότερα, ἢ σχεδὸν ὅλα, εἶχαν καὶ τὸ γραμματόσημό τους· γιὰτὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὰ γράμματα δὲν τὰστελναν σὲ φακέλλους, πού μποροῦσαν νὰ πετιοῦνται μαζί μὲ τὸ ἄχρηστο πιά γραμματόσημο, —σφραγισμένο, πφ! —ἀλλὰ ἡ ἰδία ἡ κόλλα, ἡ μεγάλη, ὅπου ἔγραφε κανεὶς στὸ ἕνα τῆς φύλλο, τσακίζονταν, διπλωνόταν σὲ σχῆμα φακέλλου, μὲ τὴν μιὰ ἀκρὴ χωμένη μέσα στὴν ἄλλη, —ὅπως στέλνονταν καὶ σήμερον μερικὰ ἐντυπα, —κι' ἀπάνω-ἐκεῖ ἔμειναν ἡ ἐπιγραφὴ, τὸ γραμματόσημο κι' οἱ σφραγίδες. Ἔτσι βρήκα κι' ἔκοψα μὲ τὸ ψαλλίδι ἕνα πλῆθος γραμματόσημα καὶ τὰ κόλλησα ὕστερα στὸ τετράδιό μου. Τὰ διπλὰ τὰδωσα σὲ ἄλλους συλλέκτες καὶ μοῦδωσαν ἄλλα γραμματόσημα πού δὲν τὰ εἶχα. Μοῦδωσαν ἐπίσης, ἀλλὰ χάρισμα αὐτοὶ ὅπως διόλου, καὶ μερικοὶ πατρικοὶ φίλοι, ἔμποροι προπάντων, ἀπὸ τὰ γραμματὰ τους. Ἀγόραζα ἀκόμα ἀπὸ τὰ παιδιὰ πού δὲν ἔκαναν συλλογὴ, ἀλλὰ πουλοῦσαν στοὺς... κοιντοὺς τὰ γραμματόσημα πού ἔδρισκαν. Καὶ σὲ λίγο ἡ συλλογὴ μου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιότερες τοῦ... Σχολείου!

Νὰ μὴ τὴν εἶχα σήμερον! Γιατί, καταλαβαίνετε, ἂν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, —ἔδω καὶ σκράντα χρόνια νὰ λογαριάσεις, —τὰ γραμματόσημα τῆς ἡμέρας σκεπτικῶς καινούργια, σήμερον θάταν ἀπ' τὰ πιὸ παλιά καὶ τὰ πιὸ πολυτίμα. Ἀλλὰ δὲν εἶχα, βλέπετε, ἰδέαν γιὰ τὴν ἀξία τοῦ θησαυροῦ μου οὐτ' ἔδωκα τότε καμμιά «Φιλοτέλεια» γιὰ νὰ μὲ φωτίσῃ. Κι' ἄμα βαρέθηκα σὲ λίγο τὸ παιγνίδι, ὅπως τὰ βαριόμουν ὅλα, ἔδωσα ὁλόκληρον τὸ τετράδιό μου σ' ἕνα παιδί, πού μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θυμοῦμαι τώρα τί μοῦδωσε γι' ἀντάλλαγμα: καραμέλες; τῆπι; ἢ κανένα χρυσὸ μολύβι; Κάτι τέτοιο τέλος πάντων...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Λ Η Θ Η

Στὰ ἴσα λιβάδια, τ' ἄστεγι, βροῦ, στρωτό, τὸ χιόνι τὶς στέγες τῶν χαμόσπιτων ἀσκήκωτα φορτώνει.

Οἱ βαθουλὲς πατημασιὲς μονάχα σηματοδοτοῦν τοῦ μουλαριοῦ τὰ πέταλα στὸ χιόνι πού ἀλαργεύουν.

Δαλεῖ τ' ὀρνίθι ἀπόμακρον. Τοῦ κάκου: δὲ σηκώνει τὴν ὀκνηρὴ, τὴν βάρυνην Ἀδοῦλα πού κρυώνει.

Δαλεῖ τ' ἀγουροῦξήνητο ἀπ' τὰ καλύβια ὀρνίθι, κρᾶζοντιαν τὴν Ἀνάμνηση πού ἀξυπνητὰ ἐκοιμήθη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ZENNEBRAIN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Κι' ἐγὼ, ἔνοιαν σου, θὰ σὲ μάθω γρήγορα τὴ δουλειά. Ξεφτέρει θὰ σὲ κάνω. Θὰ ἰδῇς!..

Ἐμείναν ἐκεῖ καὶ τριγύρισαν ὥς τὸ βράδυ. Ἡ Ἀνθούλα κουράστηκε πιά καὶ νύσταξε. Μὰ τόσο πολὺ, ὥστε στὸ γυρισμό, ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ πατέρας τῆς ἀναγκάστηκε νὰ τὴ σηκώσῃ στὸν ὦμον του, ὅπου πιά ἡ μικρούλα κοιμήθηκε γιὰ καλὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα. Εἶχαν σφάξει ἕνα γουρούνι κι' ἐπρόκειτο νὰ τὸ παστῶσουν, νὰ κάμουν χοιρομέρι, λουκάνικα καὶ λαρδί. Κι' ἡ Ἀνθούλα εἶδε πῶς γίνονται κι' αὐτά.

Τὴν ἐπὶλοιπὴν ἐβδομάδα ἔμεινε στὸ σπίτι, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ μαζέψῃ τὰ πράγματα γιὰ τὸ κουβάλημα.

Ἐ, δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο τὸ κουβάλημα αὐτό, γιὰτὶ πόσα πράγματα εἶχαν οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι στὸ καλυδόσπιτό τους! Μ' ὅλ' αὐτά, καθεμέρα ἔπρεπε νὰ κουβαλοῦν κάτι τι στὴν καινούργια τους κατοικία. Ὁ Δεμάρας τοὺς δάνεισε τὸ ἄμαξάκι του καὶ τὸ γάϊδαρό του καί, κάθε πρωτὶ, ὁ Γιάννης πήγαινε μ' αὐτὰ στὰ Καλύδια καὶ βοηθοῦσε τὴν Ἀνθούλα, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς ἔκανε ἀκόμα τὸ μεροκάματο του. Τὰ δύο παιδιὰ λοιπὸν φόρωναν στὰμάξι πότε ἕνα κρεβάτι, πότε μιὰ ντουλάπα, πότε τὰ τετζερέδια καὶ τὰ πιατικά, πότε τὶς καρέκλες, ἀνέβαιναν κι' αὐτὰ μαζί καὶ πήγαιναν στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη... ἄμαξάδα!

—Μὰ γιὰτὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένος; ρώτοῦσε τὸ Γιάννη ἡ Ἀνθούλα· πέντε μέρες τώρα δὲν εἶδα νὰ γελάσῃ τ' ἀχνεῖ σου!

—Γιὰτὶ μοῦ φαίνεται σὰ νὰ φεύγεις γιὰ πάντα... Τόμορρο σπιτάκι σας εἶναι τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ δικό μας!..

—Τί λές, Γιάννη! Ἰσα-ἴσα πού εἶναι πιὸ κοντὰ ἀπ' τὰ Καλύδια καὶ θὰ μπορῇς ὅτι ὥρα θέλεις νὰρχεσαι νὰ μὲ βλέπης.

—Θὰ ντρέπομαι νὰρχομαι καὶ θὰ φοβᾶμαι μὴ μὲ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς κυρίας... Ἀχ, Ἀνθούλα, κακὸς δὲν εἶμαι, μὰ θάχα χίλιες φορές καλύτερα νὰ σὲ βλέπω μὲ τὴν παλιά σου φουστίτσα, μὲ τὴν Κοκλίνα καὶ μὲ τὴν Ἀστέρον, παρὰ μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρχοντιές.

—Μὰ γιὰτί, Γιάννη;... Θὰ μὲ κάμης νὰ τις σιχαθῶ κι' ἐγὼ αὐτὲς τὶς ἀρχοντιές πού λές... Μὰ ὅχι, ὅχι, θὰ ἰδῇς πῶς πάλι θάμαστε φίλοι σὰν πρῶτα.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Δεμάρας δὲν ἄφινε τὴ λύπη του καὶ κάθε φορὰ πού ἐμπαιναν στὸ καινούργιο σπιτάκι τῆς Ἀνθούλας, ἀναστενάξε.

Τέλος πάντων, τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, γιὰ πρώτη φορά, ὁ Φραντῆς κι' ἡ κόρη του κοιμήθηκαν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἀλάρτης πήρε τὸ νέο δασοφύλακα γιὰ νὰ τριγυρίσουν τὸ δάσος· κι' ἡ Ἀνθούλα πῆγε στὴ βίλλα νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους τῆς.

—Κάτι θὰ σοῦ ζητήσω, εἶπε στὴν κυρὰ-Δεμάρανα, μὰ νὰ μὴ μοῦ πῇς ὅχι!

—Δέγε, μικρὴ μου, καὶ ξέρεις πῶς, ἂν εἶναι ἀπ' τὸ χέρι μου, δὲν θὰ σοῦ πῶ ὅχι ποτέ.

—Νὰ τί θὰ σὲ παρακαλέσω, κυρὰ-Δεμάρανα. Αὐτὸ τὸ καινούργιο μας

σπίτι δὲν μοῦ φαίνεται δικό μου, ἀλλ' ἰθὺν δικό μου, ὅσο δὲν ἔρχεστε καὶ σεῖς... Τί λέτε; Μπορεῖτε νὰρθῆτε τὴν ἄλλη Κυριακή; Θὰ χαροῦμε τόσο πολὺ νὰ σὰς ἰδοῦμε κεῖ ὅλους καὶ νὰ φάμε μαζί!..

—Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Ἀνθούλα... Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; Θὰ ἔρθομε μετὰ χαρὰς.

Ἀ, τί χαρὲς πού ἔκαμε ἡ Ἀνθούλα! —Ἐὐδὲ νὰρθῇς ἀπὸ νωρὶς, εἶπε τοῦ Γιάννη, νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ λίγο.

Ὁ Γιάννης τῆς ὑποσχέθηκε νὰ πάῃ εὐθὺς μετὰ τὴ λειτουργία καὶ νὰ μείνῃ μαζί τῆς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ. Τί ὥραϊα!

Τὶς παραμονὲς μιᾶς εὐχάριστης ἡμέρας ἐργάζεται κανεὶς μὲ περισσότερη προθυμία. Ἔτσι ἡ ἐβδομάδα φάνηκε πολὺ μικρὴ στὴν Ἀνθούλα. Κι' ἀπὸ τὶς πρώτες ἡμέρες ὁ γέρο-Ἀλάρτης τὴν πήρε ἀπὸ καλὸ γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς.

—Τί προκομμένο κοριτσάκι, πού νὰ μὴ βασκαθῇ! ἔλεγε· καθαρίζει τὰ κλουδιά πὶδ γρήγορα κι' ἀπὸ μένα, καὶ σοῦ ἔχει ἕνα τόσο ἐλαφρὸ χέρι, πού οὔτε ἀγριεύει καθόλου τὰ πουλιά.

Κι' ἀλήθεια. Στὸ πόδι μιᾶς πέρδικας εἶχε μὴ ἕνα μαῦρον ἀγκάθι πού ἦταν μέσῃ σταῦγὰ τῶν μερμηγκιῶν· κι' ἡ Ἀνθούλα τῆς τὸβγαλε μὲ τόση ἐπιτηδεύτητα πού ἡ πέρδικα δὲν ταραχτήκε καθόλου. Ὁ γέρο-Ἀλάρτης, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐχαρίστησίν του, τῆς ἔχαρισε ἕνα κουνέλι.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἴσα-ἴσα εἶχαν φανῇ πολλὰ κουνέλια στὰ χωράφια, πού ρήμαζαν τὰ σπαρτά· γι' αὐτὸ ὁ Φραντῆς, κατὰ παραγγελία τοῦ Ἀλάρτη, σκότωσε κάμποσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΜΑΡΙΚΑ Α. ΒΟΥΡΑΣΟΥΠΛΑΚΗ (Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν) ἀντιπροσωπεύουσα τὸν ἐν Ἡρακλείῳ Συλλογὸν «Τμηματικὴν Κοιτὴν» λαβόντα Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 22ον Διαγωνισμὸν Σεσπαθώματος τοῦ 1922. — 2) ΡΙΤΑ (Ρίτα Μπούρη) ἐν Σόφῳ—Συρακοῦσαις. Β' Βραβεῖον Ἐκλογῶν Δημοψηφίσματος ψευδωνύμων τοῦ 1921 καὶ 22ου Διαγ. Σεσπαθώματος τοῦ 1922. — 3) Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (Πρόδρομος, 1921) Ἀντιπρόσ. τοῦ ἐν Καίφῳ Συλλογοῦ «Ἑλπίς», βραβευθέντος εἰς τὸν 21ον Διαγών. Σεσπαθώματος τοῦ 1921 Α' Βραβεῖον (Κορυφαῖος τῶν Ὁμαδῶν). — 4) ΑΝΑΠΡΕΑΣ (Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ) (Κεραυνόβολος Ἰππότης) ἐν Ῥόδῳ. Α' Βραβεῖον 205ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΤΝΟΠΟΡΙΑΤΙΚΑ ΦΤΑΛΑ

Αριθ. Έγκρ. 72.

I. Μέσ' απ' τις σφράγιες.

Φύγαν τὰ χελιδόνια, πὴν στὰ
[ξένα,
Κι' ἀπόμειναν τὰ δέντρα ἐρη-
[μωμένα.

"Αγρια μπόρα ὀργώνοντας τις
[σφράγιες
Ψηλ' ἀνεμίζει σκόρπια φύλλα.
Καί μέσ' τῆς νύχτας τὴν κακὴ
[μανυρία,

Βουβοὶ πλανιῶνται οἱ διαβάτες·
[σφράγιες

II. Φυλακισμένος.

"Οξω στὴν ἐρημίᾳ, μέσ' ἀπ' τὸν
[πύργο
Βραχνόσυρτο σκυοπιέται λίγο-
[λίγο

"Ενατραγοῦδι πόνουνεκοιλάτου.
Μιά ὄνη ἀκουμπισμένη
[λίγο
Στὰ κάγκελα, γυρεύει ἀποστα-
[μένη

Τὸ διάβα τὸ σπλαγχνό θανάτου.
[μυνη
Γλυκὸς Παπαδράκος

ΤΑΛΕΝΤΟ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Αριθ. Έγκρ. 63.

Σκυφτό, μελαγχολικό, περπα-
[τούσε τὸ μικρὸ χωριατόπουλο
κεῖνῃ τῇ μέρᾳ. Μ' ἓνα κουτσου-
[ροῦλο στὸ χεράκι του, μ' ἓνα
κοδικό βαλμένο στὸ κεφάλι στε-
[ραβὰ, ἔμοιζε σὰν κανέναν ἄγριο.

Τὴν ἀντίθεση ὅμως τὶς ἄλλες
μέρες. Μὲ γοργὸ βῆμα πῆ-
[γαινε στὰ ἔλατα πού τὸ περι-
[μεναν κοινωνώντας τὰ φυλλαράκια
τους. Μὲ τὸ χαρμῶδ πρόσωπο
καθόταν ξεπλωμένο χάμω στὰ
[πεσμένα φύλλα καὶ ξερὰ φύλλα,
καὶ κοίταζε τὴν ἀνοιχτὴ θέα,
[πὺλ ἀπλώνοντας ἀντικρὺ του σὰ
μάγισσα, σὰ θεά.

Τὴν προσηγόμενη μέρα, κοντὰ
[στὴ συνηθισμένη του θέση στὸ
βουνό, εἶδε καὶ κάθεται κάποιος,
[βεβαία ξένος, καὶ νὰ γράφῃ, κοι-
[τάζοντας τὴν ἀνοιγμένη φύση.

Ντροπαλά, στάθηκε μακροῦτοιχα
[θωρώντας τὸν κύριο πού σηκώ-
[θηκε τώρα νὰ φύγῃ γιατί ἦταν
ἀργά. Περνώντας ἀπὸ τὸ μικρὸ
[χωριατόπουλο, τὸ χάιδεψε στὸ
[μαγουλάκι λέγοντάς του. «Τὴ νό-
[στιμο πού εἶσαι, μικρὸ μου, σὲ
[τὴν ἀνοιχτὴ θέα, ποῦ νὰ κάθε-
[ται νὰ γράφῃ κανεὶς ὀλημερίς τὰ
[καλά της» κ' ἔφυγε.

Καὶ τὸ μικρὸ χωριό τόπουλο
[μιά λαχτάρα τῶς πάσχει ἀπὸ
[κεῖνῃ τῇ στιγμή, νὰ μίση γράμ-
[ματα. Μὰ ἦταν ἀπραγματοποίητο.
[Ὁ πατέρας του τοῦ ἔλεγε: «Τὰ
[γράμματα εἶναι γιὰ τοὺς κυριοῦς
[δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Μεῖς εἴμαστε
[σκαφιτιάδες». Ἀλλὰ τὸ μικρὸ δὲν
[τ' ἀκούει αὐτὰ.

Σιγά-σιγά ἔφτασε στὰ δέντρα
[ἀποκάτου, ξεπλώθηκε στὰ φύλλα
[καὶ κοίταξε στὸ ἄπειρο. Πῶς θὰ
[θελε νὰ ἤξερε γράμματα νὰ γρά-
[φῃ γιὰ τὰ ποτάμια, τὰ λαχάρδια
[καὶ τὶς βουνόκορφες, πού κοίτον-
[ταν ἀπέναντί του. Ποῦ ὅμως, τὰ
[γράμματα δὲν ἦταν γι' αὐτόν!

"Ενα δάκρυ ἄργα ἄργα κύλησε
[στὸ χεράκι του!

Διαμάντι ἀπὸ χαμένο πικροπο-
[νεμένο ταλέντο ποιητῆ!

ΑΡΧΙΖΕΙΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ

Αριθ. Έγκρ. 62.

«—Παλιοπαμπά εἶναι!..»
Καὶ ἡ Λιλή, σφίγγοντας τὰ χε-
[ράκια της στὰ κάγκελα τοῦ μικροῦ
[της κρεβατιοῦ, κοίταξε μὲ πα-
[ράπονο καὶ μὲ θυμὸ τὴν μαμά της.
[Μὰ τὸ φαντάζεστε σεῖς αὐτοί;
[Νὰ ἐρθῇ ὁ μπαμπᾶς της τὸ
[βράδυ, καὶ καλὰ νὰ μὴν τῆς φέρῃ
[τίποτα, μὰ οὔτε στὸ κρεβάτι της
[νὰ μὴν πάῃ, νὰ φιλήσῃ τὴ μικρὴ
[του τὴν κορούλα καὶ νὰ τὴ ρω-
[τήσῃ ἂν ἦταν φρόνιμη;

Αὐτὸ, τὸ μυαλόκαλὸ τῆς Λιλῆς
[δὲν τὸ χωράει. «—Παλιοπαμπά
[εἶναι!» ξανάπε καὶ κάθισε στὸ
[κρεβάτι της. Τελειώσε! ἡ Λιλή
[δὲν θὰ κοιμηθῇ ἄτοψε...

"Απὸ τὴν ἄλλη κάμαρα, ὁ μπα-
[μπᾶς φαίνεται σκυμμένος στὰ βι-
[βλία του. Ἐπειτα γέρνει τὸ κε-
[φάλι στὸ χερί του καὶ κλεί τὰ
[μάτια.

«—Κακιά Λιλή, τῆς λέει ἡ
[μαμά της, τὸν ἔκανες τὸ μπαμπά
[σου καὶ κλαίει.

«—Μὰ... ἀκούσε τι εἶπα;
[«—Πῶς δὲν ἀκούσε;.. Κουφὸς
[εἶναι;.. Κι' ἡ πόρτα δὲν εἶναι
[ἀνοιχτή;»

Τώρα ἡ Λιλή συλλογιέται.
[Τὰ ματάκια της βουρκώνουν.
[Εἰν' ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

Ἐξαφνὰ πηδᾷ κάτω καὶ τρέχει
[κοντὰ στὸ μπαμπά της.
[«—Μπαμπά!.. Εἶσαι καλός!..
[Ἔτσι τόπα!..»

Καὶ νά, ὁ μπαμπᾶς τὴν σηκώνει
[τὴν καθίζει στὰ γόνατά του,
[τὴν χορεύει.

Δὲν κλαίει πιά, δὲν εἶναι λυπη-
[μένος.

Ἡ Λιλή μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ...
[Μίρα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΑΡΑΠΗΣ

Αριθ. Έγκρ. 67.

Τρεῖς κυνηγοί, γυρίζοντας ἀπὸ
[τὴν πύλη, νυχτωθήκανε στὸ δρόμο
[κι' ἀποράσισαν νὰ κοιμηθοῦν σ'
[ἓνα χάνι.

Στὸ ἴδιο χάνι ἦσαν γιὰ νὰ
[κοιμηθῇ καὶ ἓνας ἀραπῆς.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ συμφώνησαν
[ὅτι ὁ πρῶτος πρωτοῦσπνῆσει τὸ πρῶτο,
[νὰ ἐπιτήρησιν καὶ τοὺς ἄλλους.

Οἱ δύο, οἱ δευτερότεροι, ἄφρον
[νὰ κοιμηθῇ ὁ τρίτος. Κι' ἀφροῦ
[βεβαίωθῃν ὅτι κοιμᾶται, σηκώ-
[σαν τὸν ἄραπῃ, καὶ ἔπασαν πάλι νὰ
[κοιμηθοῦν.

Τὸ πρῶτο ἐγύπνησαν αὐτοὶ πρῶ-
[τοι καὶ πῆγαν νὰ ξυπνήσουν καὶ
[τὸ σύντροφο. Αὐτὸς σηκώθηκε καὶ
[ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται.

Ἐξαφνὰ σφάφηκε στὸ μικρὸ

καθρέφτη τοῦ χανιοῦ καί, βλέ-
[ποντας τὴν φάτσα του, λέει: «Μπᾶ!
[τοὺς ἡλιθίους! τὸν Ἀρά-
[πη ἐγύπνησαν ἀντὶ γιὰ μένα;»
Κι' ἔπασε καὶ ἐξακουμψήθηκε.
[Παραλαλή παλαίου ἀνεκδοτοῦ
Θάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ψευτάκι.

"Ο Α'.—"Η μαμά μου ἔχει ἓνα
[χαλί μὲ κατὶ ἀνθη πού μοσκοβο-
[λοῦν

"Ο Β'.—Κι' ἡ δική μου κέν-
[τησε σ' ἓνα μαξιλάρι κατὶ τριαν-
[ταφυλλὰ, πού ὅταν ἀκουμπᾶς, σ'
[ἀγκυλώνουν.

ΑΡΧΙΖΕΙΝ

"Ο μικρὸς Κώστας ρωτᾷ:
[—Τί μέρα τάχι πέφτει τὸ ψυ-
[χοσάββιτο;

Ροδοπούλα

—Γιατρέ, πού εἶναι τὸ σηκότι
[μου;

—Γιατί ρωτᾷς; μικρὸ μου;
[—Γιατί μοῦ πονεῖ.

Δευκὸς Ἰππεὺς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

208^{ον} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1923

"Ο Διαγωνισμὸς οὗτος προκη-
[ρύχθηκε πέρουν καί, ἀπὸ τὴς
[Συλλογῆς πού ἐστάλησαν γι' αὐ-
[τόν, ἔπαιρνα καὶ ἐδημοσίευσεν
[τις καλύτερες Ἀσκήσεις σ' ὅλο σχε-
[δὸν τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμη-
[νίας τοῦ 1923, ὅπως φέτος παῖρνω
[καὶ δημοσιεύω ἀπὸ τὴς Συλλογῆς
[τοῦ τρέχοντος 211ου, πού τάπο-
[τελέσματά του θὰ δημοσιεύθουν
[πολὺ ἀργότερα.

Καθὼς ἐξήγουν στὸν Ὅδηγὸ τοῦ
[Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε', § 1, θ', Ση-
[μείωσις) κάθε Συλλογὴ βαθμολο-
[γεῖται μὲ δύο ἀριθμοὺς: ὁ πρῶ-
[τος εἶναι οἱ ἀπλῶς δημοσιεύσι-
[μὲς τῆς Ἀσκήσεως, ὁ δεύτερος
[οἱ ἐκτάκτως ὥρατες τῆς τὸ
[ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν δίνει
[τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου ὅταν
[δύο ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα,
[προηγείται ἐκεῖνος πού ἔχει τὸ
[δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο καὶ
[καθὼς πέρουν ἀριθμὸ Εὐσήμων
[ἴσο μὲ τὸ μισὸ ἄθροισμα τῶν
[δύο ἀριθμῶν του.

Ἀλλὰ σ' Ἀποτελέσματα εἶναι
[περιττὸ νὰ δημοσιεύωνται καὶ οἱ
[ἀριθμοὶ τῶν Εὐσήμων γιὰ νὰ
[συμπεραίνῃ ὁ διαγωνιζόμενος
[ἐπ' αὐτῶν καὶ τοῦ δύο ἄλλους.

"Ἄλλως τε τὸ βαθμὸ τῆς ἐπιτυ-
[χίας του τοῦ τὸν δείχνει καλύτερα
[ἡ θέσιν του καὶ ἡ σειρά του στὸν
[Πίν. κα.

Ἡ παράταξι τῶσαν
[ἀριθμῶν, σὲ τόσα ὀνόματα, θὰ
[εἶναι ἀδίκαια τόπο πού μᾶς εἶναι
[πολύτιμος.

Γενικά, παρατηρῶ δὲ σ' αὐτὸ
[τὸν Διαγωνισμὸ, οἱ Συλλογῆς
[ἦταν λιγότερες καί, ἐκτός ἐλα-
[χίστων, κατώτερες παρὰ στὸν
[προηγούμενο. Ἀκόμα κατώτερες

καὶ λιγότερες εἶναι οἱ Συλλογῆς
[τοῦ τρέχοντος. (Μὴ βλέπετε τίς
[Ἀσκήσεις πού δημοσιεύονται αὐ-
[τές, σχεδὸν ὅλες, εἶναι διορ-
[θωμένες. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἔξεο
[τὶ τραβῶ, ὥς νὰ καταρτίσω τὴ
[στήλη μου καθ' ἑβδομάδα!..)

Σὲ τί ὥραγε πρέπει νὰποδοθῇ
[αὐτὴ ἡ παρακμή; Ἴσως, οἱ πε-
[ρισσότεροι καλοὶ συνθέτες, ἀφροῦ
[πῆραν πιά τὰ βραβεῖα τους, ἐπα-
[ψαν νὰ διαγωνίζονται καὶ μόνο
[λίγοι ἀπ' αὐτοὺς, μὲ ἀξέπαινο
[ζήλο, ἀπὸ ἀγάπῃ, συνθέτουν
[ἀκόμα καὶ στέλνουν, ὅπως ἡ ἀπὸ
[τόσον καιρὸ ἐκτός διαγωνισμοῦ
[Μεγάλη Ἑλλάς. Κι' ἄλλοι νεώ-
[τεροι δὲν βγῆκαν ἀκόμα νὰ τοὺς
[ἀντικαταστήσουν. Συνέτεινε βέ-
[βαια καὶ ἡ ἀνωμαλία τῶν περσι-
[στάσεων, τὸν τελευταῖο καιρὸ,
[πού τόσον ἐμπόδιζε νὰ ἔργα-
[στούν μὲ ὀρεξί καὶ μὲ ἡσυχία
(π. χ.: ἡ καταστροφὴ τῆς Σμύρ-
[νης.) Ὅπως δὲ, ἐλπίζω ὅτι
[ἡ πικρὰ αὐτὴ εἶναι τυχαία καὶ
[παροδική καὶ ὅτι πολὺ περισσό-
[τερες καὶ ὠραιότερες Συλλογῆς
[θὰ μᾶς δώσῃ ὁ Διαγωνισμὸς γιὰ
[τὴν Β' Ἐξαμηνίαν, πού θὰ προκη-
[ρυχθῇ στὸ ἐπόμενο.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ἐτῶν καὶ
[κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυμα-
[ίζουσα Κυνόλευκος [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μυ-
[ροβόλος Ἀνοῖξις [18Ε].

Ἐπα-
[στατικὸν Δίκαιον [16Ε].

Ἐκ-
[τος Δαγωνισμοῦ Ἀφρισμένο Κῦ-
[μα [18Ε] καὶ Ἀσπρο Σινεράκι
[18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιαμψα-
[νίκος [15Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
[Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
[τὴν 7 Ἀπριλίου 1924

ὉΣΟ προχωροῖ, τόσο πῶς ἐνδια-
[φέροντα γίνονται τὰ μυητορῆ-
[ματά μας. Οἱ Ἀποστολικοὶ τοῦ Ν.Α.
[πολόντος» μαλιστα βρίσκονται
[τώρα 'ς ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τους
[κεφάλαια. Κι' ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος
[μοῦ γράφει: «Δὲν φαντάζεσαι μὲ
[πῶς περιέργεια διαβαζὼν τὰ κατα-
[τῆν ἐπιστοφῇ τοῦ Μ. Νάπολόντος
[ἀπὸ τὴν Ἀγία Ἑλένη!.. Ἀπὸ τὴν
[ἱστορία τοῦ σχολείου, ἀπὸ ἄλλα
[μυητορῆματα πού διαβάσαμε γι'
[αὐτόν, ἔγραψε ἀπλῶς ὅτι ὁ Αὐτο-
[κράτωρ, μετὰ τὸ Βατερλώ, ἐξορί-
[στηκε σ' ἐκεῖνο τὸ ἔσρονησι, ὅπου
[στήκε σ' ἓνα λίγα χρόνια, μὴ δὴ
[πᾶσαν. Τίποτ' ἄλλο! Οὐτε πῶς
[ἔζησε ἐκεῖ, οὔτε πῶς πᾶσαν, οὔτε
[ἔβγαλε κατόπι. Τώρα τὰ μαθαί-
[νουμε ἀπὸ τὸν πρῶτον μυητορῆμα
[Κι' εἶναι τόσο ἐνδιαφέροντα ὅλα
[αὐτὰ! Ἐγὼ τοιαῦτο μὲ τὴν με-
[γαλύτερη ἀνυπομονή περιμένω
[τώρα τὰ φυλλάδια σου γιὰ νὰ ἰδῶ
[καὶ τὸ τέλος...»

Μετὰ ἐγκρίσει γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. (ἀριθ.
[ἐγκρ. 59) ἓνα πολὺ ὁμορφο συνεττο
[τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδανικοῦ. Ἀλλὰ
[τὸν ἔγραψε ὁ γιὰ τὴν σειρά του νὰ
[δημοσιεύσῃ, ὅς ἐξαναδιαβάσα καὶ
[εἶδα ὅτι στήριζεταί σὲ μὴ παρε-
[χρηστικὸν τὸν «Μαρία, μὴ μὴ ἀπὸ
[ἐξήγησιν: Τὸ «Μαρία, μὴ μὴ ἀπὸ
[Χριστὸς δὲν τὸ εἶπε στὴ Μητέρα
[τοῦ, στὴν Παναγίαν, ὅπως φαί-
[νεται στὸ συνεττο, ἀλλὰ στὴ Μαρία
[τὴ Μαγδαλινῇ. Μοῦ εἶχε διαφύγει
[αὐτό, ὅταν ἐνέκρινον τὸ συνεττο.

Ἀλλὰ τώρα πού τὸ πρόσεξα, δὲν
[μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Θὰ μᾶς
[ἐλεγαν ὅτι δὲν ἔσρονε, ἢ ὅτι διαστρέ-
[φον τὸ Ἑλληνικόν!

Πικρὴ Σκληρία, ὁ κ. Φαῖδων
[ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ
[ἀπαντᾷ ὅτι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα
[ὑπάρχουν δύο γνῶμες. Ἄλλοι φρο-
[νοῦν ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ πλανήτες τοῦ
[ἡλιακοῦ μας συστήματος, ὁ Ἄρης
[πρὸ πάντων—εἶναι κατοικημένοι
[ἀπὸ λογικὰ ὄντα, πού προσπαθοῦν
[μάλιστα νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί
[μας καὶ μᾶς κάνουν διάφορα ση-
[μεῖα καὶ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ τὸ
[παραδεχθοῦν, ἀλλὰ πιστεύουν ὅτι
[μόνο στὴ Γῇ ὑπάρχουν ἄνθρωποι.

Τελουτατὰ ὁ κ. Φαῖδων ἐδιόθεσε μὴ

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12—13
[ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλεὺς
[Ἀθάμας [19Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χου-
[σκαλλοῦσα τῶν Σφανικῶν [18Ε].

Πανταχοῦ Παρὼν [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμέ-
[νος Τσοῦλις [16Ε].

Ἐυάγγελος
[Χ. Τροζόπουλος [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [14Ε] εἰς
[ἑκαστον): Καπετὰν Καρπιτῆρη,
[Ροδοδάφνη, Κορυδαλλὸς, Ἀγγελοῦ
[Εἰρήνης, Κομήτης, Παρασκευᾶς,
[Μικρὸς Διπλωμάτης, Παιδὶ τοῦ
[Βουνοῦ, Δροσολοῦστη Χλόη, Ἰωάν-
[νουκνίδης, Γουρφατῆς, Φέρελ-
[πας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12Ε] εἰς
[ἑκαστον): Μιχαὴλ Ι. Καραλάκης,
[Ἀρχιδάδοις, Μαυροθαλασσίτης,
[Πυροβολικὸν, Σμύρνη, Ἀναλ-
[αγας, Ἐλευθέριος Σ. Ασσόρδας,
[Θέλωμα, Δοξασμένη Φουστάνελλα.

προσκοπὰ τοῦ Ἑλλησπόντου, Βο-
[σκοπὰ τῶν Ἑλλάδων.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [11Ε] εἰς
[ἑκαστον): Ἀχιλλεύς, Σπινθὴρ τῆς Ἑ-
[λευθερίας, Ἐπτανησίος Ριζοσπά-
[στης, Λουδοβίκος, Παλιότοπος, Ἡ-
[μακὴ Ἀκτίς, Αὐτοκράτειρα, Γαλῆ
[τῆς Ἀγκύρας.

ΜΕΛΕΤΗ ἐνὸς σοφοῦ ἀστρονόμου, πού
[ὑποστήριξε μὲ σπουδαία ἐπιχειρή-
[ματα τὴν προνομιούχο θέσιν τῆς
[Γῆς στὸ Σύμπαν. Κι' ἀπὸ τὴς δύο
[γνῶμες, πιστεύει μᾶλλον αὐτῇ. Ἐν-
[νοεῖται ὅτι βέβαιος δὲν εἶναι. Καὶ
[ποῦς μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ
[τέτοιαν ὑπεργίνα ζήτημα; Ὁ,
[καθόλου ἀπίθανον νὰ ἐξημερωθῇ
[ἓνα ὥρατο πρῶτο μ' ἓνα ὥρατο ρα-
[διοτηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Ἀρῆ! Καὶ
[καθόλου ἀπίθανον—γιατὶ ὅχι;—νὰ
[εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ἀδιάστατο πού
[ἔλαβε ὁ ἀμερικανὸς ἀστρονομιστῆς
[Τζᾶκ Μὰκ Γκρέκορ καὶ προσκα-
[λεῖ τώρα τοὺς σοφοὺς νὰ τὸ δια-
[βάσουν!

Δὲν εἶναι ἀπελπιστικὸ αὐτὸ πού
[μοῦ γράφει σήμερᾳ ἡ καλὴ μου
[Ἀνδραλῶσα; Στὸ σχολεῖό της, στὴ
[Β' τοῦ Γυμνασίου, ἀπὸ 80 μαθητῆς
[μόνο ὁ εἶναι Διαπλάσους! Μὰ
[καὶ στὶς ἄλλες τάξεις, λέει, σχεδὸν
[τὰ ἴδια. Βλέπετε λοιπὸν πόσα παι-
[διὰ καὶ κορίτσια μένουν ἀκόμα χω-
[ρὶς Διάπλαση, καὶ σεῖς ἔσρονε τι
[θὰ πῇ αὐτοί!—καὶ τὴν ἔδαφος ὑπάρχει
[γιὰ ἐσπαῖνωμα;—Στὶς ἐρωτήσεις
[τῆς ἀπαντᾷ: Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν
[ζητῇ ἀνταλλαγὴ c. p. μὲ Μικρὴ
[Ἀγγεῖαν, εἶναι ὑποχρεωμένη ν'
[ἀπαντήσῃ σ' ὅσες θὰ λαβῇ. Τὸ κορ-
[μάτι της θὰ δημοσιεύθῃ. Τὴν πῇ
[Billa Arosa; Μὴν εἶναι Villa
[Rosa;

Ἡ Σμύρνη μοῦ γράφει: «Ἀλή-
[θεια, τὴν ὥρατα πράγματα πού στέλ-
[νει στὴ Σ. Σ. ὁ Ὀλέμπικ! Μὰ
[γιατὶ νὰ προτιμήσῃ ὁ φίλος σου
[αὐτὸς νὰ πάρῃ τὸ ψευδώνυμο τοῦ
[ἀπὸ τὰ γαλλικά καὶ νὰ μὴ βάλῃ
[τὸ ἑλληνικόν, πού εἶναι καὶ ὠραιότερο;
[Τὴν ἀπορία αὐτὴ ἂς μᾶς τὴ λύσῃ
[ὁ ἴδιος ὁ Ὀλέμπικ.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Χρῖστε Ρι-
[ζόπουλε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού
[δείχνουν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ γράφε-
[τε. Ναι, μὰ τέτοιον ἐγκύκλιο, σπαστο-
[μένη σ' ὅλους τοὺς δασκάλους μπο-
[ροῦσε νὰ φερῇ καποιο ἀποτέλεσμα.
[Ὅχι ὅμως καὶ ἀνάλογο μὲ τὰ ἔξωθα
[καὶ τὴν ἐργασία πού ὁ απαιτοῦσε.
[Πρῶτο, γιατί σχετικῶς ὀλίγοι ἀπὸ
[τοὺς δασκάλους, οἱ διαλεγτοί μόνο
[—ἐξἄν τὴν πρέπουσα σημασία—
[ἔνα παιδαγωγικὸ περιοδικὸ σαν τὸ
[δικό μας. Οἱ ἄλλοι θὰ τὸ συνιστοῦ-
[σαν μὲ τὸ στασιόν, τυπικά, χωρὶς
[ἐνδιαφέρον, μόνο ἂν τοὺς ἔλεγε τὸ
[ἑνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι
[ἔνας μόνον τρόπος σωτηρίας αὐτῶν
[τῶν παιδιῶν ὑπάρχει: Ἡ ἐσπα-
[θωμὰ τὸ δικό σας.

Γαλαξία, ὅλ' αὐτὰ πού σὰς εἶπε
[ὁ κ. Γυμνασιάρχης, πολὺ καλά τὰ
[θυμᾶται ὁ κ. Φαῖδων. Ναι, ἐκεῖνο
[τὸν καιρὸ, πού ἦταν φριχτὴ καὶ οἱ
[δύο, κατοικοῦ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12^{ης} Ἰουνίου

268. Λεξιγραφία

Με τὸν καφέ σου κάποτε
Τὸ πρῶτό μου τὸ πίνεις,
Μὰ πάντα σὴν σαλάτα σου
Τὸ δευτέρου μου χύνεις.
Τώρα ἂν ἐνώσης καὶ τὰ δύο,
Μία πόλη θὰ προβάλλῃ
Ποῦ ἔχει... κ' ἀκρογιάλι.

Ζουλοῦ

269. Στοιχειόγραφος

Ἄν καὶ ἦτανε ἄθως,
Τοῦ ἐκόφαν τὸ λαμό,
Καὶ τὸ αἶμα ποῦ ἐχύθη,
Ἐκαμ' ἕναν ποταμό!

Μεγάλη Ἑλλάς

270. Πενταπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἐνὸς πουλιοῦ πέντε φορὲς
Ἀλλάξεις τὸ κεφάλι
Καὶ βλέπειν πὰρ προβάλλῃ:
Πρῶτα ἐκεῖνος ποῦ ὄλου: μὰς
Ἀφεύκτως περιμένει.
Ἐπειτα κατὰ τὸ βαρὺ
—Γι' αὐτὸ καὶ σὲ βραβαίνει...—
Ἐνα ζουμί κ' ἕνα νησι
Ὅχι πολὺ μεγάλο.
Κατὰ στοὺς ναυτεὺς χρήσιμο
Καί... φτάνει, τίποτ' ἄλλο.

Ζουλοῦ

271. Ρόμβος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Γιὰ πρώτη λέξη, σύνδεσμο
Συμπλεκτικὸ θὰ βάλῃς.
Γιὰ τῶλλον μου τὰ θαύματα
Μπορεῖς καὶ ν' ἀμφιβάλλῃς...
Στὸ τρίτο πλοῦσοι κατοικοῦν
Ἡ καί... αἰσχροκερδεῖς.
Στὸ τέταρτο ψευδώνυμο
Περυσινὸ θὰ ἰδῇς.
Στὸ πέμπτο κάποια κτηνική
Μικροῦ! ἀνιωνυμία
Κι' ὁ Ρόμβος συμπληρώθηκε
Μ' ὅλη τὴν εὐκολία.

Μεγάλη Ἑλλάς

272. Κρυπτογραφικὸν

12345678904 = Ἀρχ. στρατηγός
20964 = Ποταμός.
34564 = Μέρος τοῦ πλοίου.
482213 = Πόλις.
5878964 = Οἶκος Θεοῦ.
670264 = Μέγας ποιητής.
76914 = Ἀριθμητικόν.
8564 = Χρονικόν.
96564 = Ἀνεμος.
021369 = Ἀρχαῖος νόος.

Κόμησα τῶν Ἀχαρνῶν

273. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶναι ὁ...;
Ὁ Μαθητής: — Ἐπιθέτον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον, τοῦ ὁποίου το οὐδέτερον ἀνοβιβάζει καὶ τὸν τόνον.

— Μπῆ! Πῶς κάνουν δηλαδὴ τὰ τρία γένη;

— Ὁ... ἡ... τὸ...
— Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸ εἶναι μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ θηλυκὸ δένδρον καὶ τὸ οὐδέτερο ὁ καρπὸς του.

Κόμησα τῶν Ἀχαρνῶν

274. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀριθμὸς—Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης = Συμπλεκτικὸς + (Μετεωρολογικὸν—φωτιστικὸν=) βεβαιωτικὸν+(ὅ,τι δίδεται—ἀριθμητικὸν=) προστακτικὴ.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Μεγάλη Ἑλλάς

275. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, σχηματίζουν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν:

1. Μὴν· 2. Πέρσης στρατηγός.
3. Ἡρώϊς ἀρχαίας τραγωδίας.
4. Μέγας ποιητής· 5. Μούσα· 6. Ὅρος περιφρημον ἐκ τῆς Π. Διαθήκης· 7. Πόλις τῆς Ἑλβετίας.
Κύριος Τάδε

276. Γρίφος

τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ
τ τ τ

Α!

Μεγάλη Ἑλλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

277. Métagramme

Emblème de tristesse et de Dans les alarmes. [armes]
Change mon chef et, au priv- [temps]
J'embaume les jardins et les [champs]

Ἀλκή Ὠν

278-282. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez cinq autres mots:
Cœur, maison, robe, marque, talon.

Μεγάλη Ἑλλάς

[Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ βραβευσθείσας Συλλογὰς τοῦ 208ου Διαγωνισμοῦ], τοῦ ὁποίου ἀποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον σὴν σελίδα 158.]

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πν Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 1

1. Πολύβιος (πολύ, βίος) — 2. Αἶγιον (αἶ, Γῆ, ὄν.) — 3. Φακὸς (φᾶ, Κῶς) — 4. Ταῦρος (ταυρίς. 5 Ὁ πειτεινός.

6. Β Ο Υ Λ Ω Ν Η

Ο

Α Λ Τ Ι Κ Α

Ρ Α Τ Ι

Ν Ρ Ι Ρ Α

Α Δ Σ Ω Π Ο Σ

7. ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ (Ἰάσων, Νότος, Ὠρίων, τίτανος, Ἀρίων, ὕαινα, ροῖα, Ὀράτιος, Σάτυρος).
8. ΚΑΝΑΡΗΣ (Κέρκυρα, Ἐρατώ, ἸωΝᾶς, Οὐρανός, Βύρων, πύθηνος, Περσεύς). — 9. Φίλοις βοήθει. — 10. Μηδὲς ἀγεωμέτερος εἰσίστω (μηδ εἰς αγ, εἶμαι, τρίτος εἰς ι, τό.) — 11. Selon ta bourse-gouverne ta bouche.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ με κεφαλαία λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—543)

Μαίνοντας στὸ Διαπλάσισμο, χαίρετ' ὅπαντας. Μεταπραντὰς, Μπετόβεν, Χειμαρρὲς, ἀλληλογραφοῦμε; Ὀλυμπίου Διαμαντὴ 23, Θεσ/νίκης-ΖΑΖΑ

(ΚΔ'—544)

—“ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,”—
Ζητούνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη ὅποιοι θέλει ἄς γράψῃ στὴν Δοιαν (ΚΔ'—499). “Συναδέλφωση”, “Θρακικὴ Ὀυλὴ”, “Φιλικὴ Συντροφιά”, “Τίτνας”, “Κράτος τῆς Σμύρνης”, δέξασθε συμμαχίαν μὰς!

Ἀποκαλύψεις: Ἀρμα Ἑλλίου: Μαρ. Παπαδάκη, Ἀληττῆς Ἑλλας: Ἀ. Παρσκεινοπούλου, Ὀβίς τῶν 42: Δ. Παπαγεωργίου, Μέλισσα: Ἀλ. Παπαγεωργίου, Ἀνδαλούσα: Λιακοπούλου, Ζερμαίν: Θεοφανίδου, Ἀρχιδούκισσα Ὁπερα: Ἀλ. Βεῖνόγλου

(ΚΔ'—545)

Αἶμα, εἰμαι Βολιώτης: θὰ δεχθῇς τὸ τετράδιο τῶν Μ. Μ;—ΑΦΑΝΗΣ ΗΡΩΣ

(ΚΔ'—546)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ,” Ζητούνται μέλη. Κεναὶ θέσεις ὑποεργῶν, συμβούλων, ἀντιπροσώπων. Γράψατε: Θεοφάνη Κλεάνθη, π. γ. Ἀθήνας.

(ΚΔ'—547)

Χειμαρρὲς, ἤλθε καιρὸς νὰ ὑπερασπίσῃς ἐαυτόν. Στέφανο-Χόμης

(ΚΔ'—548)

Γκαίμων, χαρὰ στὴν ἐξυπνάδα ν' ἀνακαλύπτῃς γνωστὲς ὁ δόλους!—Ἀνδαλούσα, Ζερμαίν, χαρήκαμε πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Θυμᾶστε στὴν ἐκδρομὴν τὸν Στανισλάη—Παυλάκη; Τί γέλια!—Διαπλάσισμα, ὅποιοι θέλει ν' ἀλληλογραφήσωμεν ἄς στείλῃ: Ἑλπίδα Νάκα, Νευροκοπίου 2, Θεσσαλονίκη, δια—ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—549)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν: Καρτῶν (ἀγραφῶν), Ζωγραφικῆς Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα 4 βιβλία. Μεταπραντὰς, Χειμαρρὲς, Τρελλὸ Ναυτοπούλου καὶ λοιποὶ, θὰ μὰς τιμοῦσατε πολὺ λαμβανόντες μέρος. Προθεσμία τέλη Μαΐου. Περιμένουμε.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—550)

ΓΚΑΙΜΟΝ, τὸ μυαλό σου καὶ μιὰ λύρα καὶ τοῦ κοπαντῆς ὁ κόπανος ἀπὸ ποῦ κ' ὡς ποῦ εἶμαι φιλαράκος σου ε;—Μακεδονοπούλα, ἀλήθεια; Σοβαρὸς; Δὲν τόξερα αὐτό. Μηδὲς θέλεις νὰ παίξῃς τὸν ρόλον τῆς Θεῆας Προνοίας ε;—Σεμίραμις, τί γίνεται ἡ χαβιαροσαλάτα τῆς. Σχολιάζεται ε;

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—551)

Τρελλὸ Ναυτοπούλου, Τρελλὸ Θαλασσοπούλου, αἰώνια σας ἡ μνήμη! καὶ τοῦ χρόνου. Ἀξὼρ, κινησθῶν λιγὰς! Τί, μόνον τὴ μπαγιονέτα τραγουδᾷς; ΕΛΠΙΔΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

(ΚΔ'—552)

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΤΥΦΩΝ,” ὁρῶντες ἐν Ἀθῆναις μέγας συλλογὸς ὁ “ΤΥΦΩΝ,” σκοπὸν ἔχων α) τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, β) ἀνακαλύπτῃς ψευδώνυμον καὶ γ) προκηρύξῃς διαγωνισμῶν. Τα μέλη: Ἀρχηγὸς—Ναυτοχρονόσωρ, Διαδόχος—Ἀστὸς τ. Ἀνατολῆς, Ταμίας—Υἱὸς τ. Νυκτὸς, Γραμματεὺς—Φουρτουνασιμένος Ὀκεανός, Προεδρεῖον: Παθὴ τ. Ἑλληνισμοῦ, Σμυρναῖος, Κυματίζουσα Σημαία: Ἀλῆς; Ναυτοχρονόσωρ, Ἐργαστὸν 40-Β. Ἀθήναι.

(ΚΔ'—553)

ὁρῶντες ἀναπλάσιστος Συλλογὸς “Κ. Β. Α.” Σκοπός: ἀνακαλύπτῃς ψευδῶν, ἐκδόσις περιοδικῶν, προκηρύξῃς διαγωνισμῶν. Δεχόμεθα μέλη: Ἀλῆς: Προμηθεύς 2, Ἀθήναι, Δ. Παπαδημητρίου.

(ΚΔ'—555)

ΣΥΛΛΑ—Ἄννα Ζιγῶα: παραπρονοήκατε, καλὲς; !—Υἱὸς Ταυγέτου—Ἡλιάδης.

ΛΑΗΣ

(ΚΔ'—554)

“Περὶ ὁρῶμε,” γιὰ βραβεῖο εὐχαριστῶ Κόμη Φοῖνικα, ἀφοῦ μὲ ἔξερε, ποῖα εἶμαι; Ποιὴ Καταγέτος, εὐχαριστῶ ἑλᾶβα: γνωρίζετε τὸ Βαθύ; Γε ἀλληλογραφία εὐχαριστῶ δὲν μπορῶ. ΜΑΓΚΙΣΣΑ

(ΚΔ'—556)

—“ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ,”—
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Βυζαντινῶν ἐργασιῶν: Βραβεῖον Α. Ἡλῖος Ἑλληνισμοῦ, Β' Ξανθὸς Καλλιτέχνης. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

Ὁ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν

ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—557)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ

Με ὅλη τὴν καλὴν μὰς θέλησιν καὶ τὴν προσπαθειὰς μὰς δὲν καταρθεύσαμε, στο σημεῖο ποῦ θέλαμε, τὴν ἐνῶσιν τῶν Ἀλεξανδρινῶν Διαπλάσιστων. Γι' αὐτὸ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ τὸν Συλλογὸν Ἑλλάδος καὶ ὅλα τὰ Ἀλεξανδρινὰ Διαπλάσισματα, γιὰ νὰ κενώσωμε μιά:

ΕΝΩΣΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΤΩΝ

Εἴμαστε βεβαίον πὼς ἡ πρωτοσίμῃς αὐτὴ θὰ εὐοκνοῦσθῃ, γιὰτι εἶναι γινώστο πὼς: “Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς.” ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ.

(ΚΔ'—558)

Ἰσὶ, πὼς παῖς τὸ μάτι; Ἑλπίδες Ἀκομὴ εἴτι ἡ ζωὴ εἶναι ματαιότης; ΜΑΤΡΥΣ ΠΡΟΣΠΙΠΙΔΟΦΩΡΟΣ

(ΚΔ'—559)

Ἀγοροκόριτσο, Ἀγριοκάσικο, Ἀγριόκρινον, Ἀγριόροδο, Ἀθανάτη Ἑλλάδα, Ἀκκίσις, Βασιλίσσα σὺς Παπαρουνες, βρακίχη, Βωμε, Δουκίσσα τ. Σαλῶνων, Ἑλλάδα, Ἑλπίδουσα Νεότης, Εὐρυαλή, Ἡλεκτρα, Θαλασσο, Ἰουλίνα, Ἰδοελατρίς, Ἰνές, Κικλῆμα, Λεκή, Λιανὰ, Μαγίσσα, Μακεδονοπούλα, μεμφίς, Μιμὴ ἀπείσταν, Μονταῖν, Μούσα, Μεταπραντὰς, Ναρκίσσος, Νεφέλη, Παναχτοῦ Παρῶν, Ρίτα, Τεμπέλα, Τριανταφυλλένια, Τριανταφυλλένιο Μπισκετάκι, Φανούσα καὶ Λεμαρρὲς, θὰ με ὑποχρεῶνε ἕνα τετραοῖακι ἡ καρτὰ σας. Νὰ περιμένω; Δοῖς: Alecos Jeronimides, Abdel Monem 41, Alexandre (Egypte).—ΚΔ'—559, βραβεῖο περιμένω.

(ΚΔ'—560)

Σύλλογοι καὶ λοιποὶ, προσοχή! Εἶμαι Ζουλοῦς

(ΚΔ'—561)

Μονταῖν, Μ. Μ. ἑλᾶβα: εὐχαριστῶ ἔστω. Λιανὰ, περιμένω. ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(ΚΔ'—562)

Σημ. Διαπλ.: Βεβαῖον ὅτι ὁ ζαχαράς δὲν εἶναι ὁ μαπαζογλῶν.

(ΚΔ'—563)

Ξεμασκάρεμα: Κάτω οἱ μάσκες, παῖς οἱ κοκκίνοι Βράχε, δὲν ὑποτάσσουσιν. Λαίμην ἱερὰς, Δουκίσσα Παρβέλλα, ἀπείσταν, ἰσητέα τῶν Ναρκίσσων—Ἀχιλλεύς, Νικολαΐδης, Φημὴ—φανὴ Μαλτου. Λούα!

(ΚΔ'—564)

Ἀνακαλύψεις: Δοῖς τῶν Σαλῶνων—Δ. Κωνσταντίνου, Πληγωμένο, Λημοσέτος—Ἀζ. Νικολαΐδης, Νεαῖος τοῦ Ἀλφειοῦ—Σοφία Πουλοπούλου. Ἀκκίτην, Μαγὴ Λυρωτῆ, Ξανθὸς Ἑλληνοπούλα, Μεγάλη Ἑλλάς, Λιανὰ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ; Δοῖς: (ΚΔ'—17). Περιμένουμε.

Ἀργυρίου Παταρητῆς

(ΚΔ'—565)

Ἰσὶ, περσαστικὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κατὰ τὴν ἐκδρομὴν εἰς Θήρας. — Ἀγροῖος Παταρητῆς, Μυστηριώδης Ἀγροῖος.

(ΚΔ'—566)

Παρατείνω διαγωνισμὸν μου (ΚΔ'—280) μέχρι 31 Μαΐου. Ἐμπρός Στείλτε. Νεαρός Ἰπποτῆς

(ΚΔ'—567)

Ξεμασκάρεμα—Μαθητικῆς Ἐνῶσεως: —Σεμαντῶς—Ι. Παπαγεωργίου, Διπλῶν—Ε. Ἀββόττ, Φαιρῆς—Ρ. Κοσμοπούλου. ΦΗΜΗ